

vrátila a přijatou částku žalobci odvedla, po případě, aby při nezaplacení směnky ji protestovala pro neplacení. Odporuje zákonu (§ 35 sm. zák.) tvrzení žalobcovo, že v souzeném případě byla domiciliátka povinna vydati tuto směnku po zaplacení směnečné částky jemu jako věřiteli, neboť směnečný dlužník je povinen platiti jen proti vydání kvitované směnky (§ 35, odst. 1 sm. zák.). Žalovaná směnku splatnou dne 31. října 1932 kryla (zaplatila) domiciliátce již 15. října 1932 a byla jí směnka vrácena. Jestliže tedy majitel směnky ji svěřil domiciliátce s uvedeným a samozřejmě předpokládaným úkolem dalším, a domiciliátka jej přijala a také zčásti jej splnila vrácením směnky směnečnému dlužníkovi při zaplacení směnečné částky, došlo mezi majitelem směnky a domiciliátkou k uzavření smíšené smlouvy uschovací a zmocňovací ve smyslu § 960 obč. zák. a tím nastal mezi těmito osobami přímý smluvní poměr. Domiciliátka vystupovala v souzeném případě ve dvojí funkci, jednak jako zmocněnec akceptantův — žalovaného —, aby totiž platil při splatnosti směnky, jednak jako zmocněnec majitele směnky podle výše uvedeného svěřeného úkolu. Přijal-li tento zmocněnec směnečnou částku od žalovaného a tomuto vrátil směnku, aniž přijatou částku odvedl svému zmocniteli — žalobci —, neprovedl řádně a úplně svěřený mu úkol vůči tomuto, porušil tím povinnosti jemu uložené předpisy § 1009 obč. zák. a byl jemu práv z náhrady škody podle § 1012 obč. zák. Tuto škodu nemůže dovolatel (žalobce) požadovati již od žalovaného, nýbrž jen od svého smluvníka, jemuž směnku svěřil s dalším naznačeným příkazem a jenž ho zklamal.

Čís. 15571.

Rozsah pojistníkovra nároku při t. zv. s o u k r o m é m pojištění nemocenském.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1936, Rv I 2823/34.)

Žalovaný vypověděl žalobkyni (pojišťovně), u níž byl pojištěn na náhradu nutných nákladů ošetření, jež by mu vznikly onemocněním, pojistnou smlouvu proto, že odepřela hraditi výlohy spojené s ošetřením chrupu jeho manželky, jež byla spolupojištěna. Ošetření chrupu provedl zubní technik a dalo se, jak žalovaný přednesl, proto, by byly odstraněny žaludeční potíže jeho manželky. Výpověď pojistné smlouvy žalující pojišťovna neuznala mimo jiné i proto, že ošetření provedl zubní technik, a podle obsahu pojistné smlouvy byla žalující zavázána hraditi náklady ošetření prováděné lékařem. Domáhá se proto žalobou na žalovaném dodržení pojistné smlouvy. P r v ý s o u d vyhověl mezitímnímu návrhu určovacímu žalovaného a vyslovil mezitímním rozsudkem, že pojistná smlouva, o níž jde, zanikla. O d v o l a c í s o u d mezitímnímu návrhu určovacímu nevyhověl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

I kdyby se přisvědčilo dovolacím vývodům, že práce provedené zubním technikem na chrupu manželky žalovaného, léčené lékařem Dr. Rudolfem P. na žaludeční potíže, byly jen pomocným prostředkem, nutným k vyléčení nemoci žaludku a za tím účelem odporučeny od jmenovaného ošetřujícího lékaře, nevztahuje se na ně ani tehdy pojištění podle čl. 1 všeobecných pojišťovacích podmínek. To jest zřejmé ze sazebníku (der Leistungstarif), který je částí všeobecných pojišťovacích podmínek a na který čl. 12, odst. 1 těchto podmínek odkazuje. Práce toho druhu a rozsahu (zřízení zlatého můstku) nelze zařaditi pod pojem »drobných zdravotních prostředků« (§ 1, odst. 1c) »kleine Heilmittel« — srov. též § 3, odst. 3 »kleine Heil- und Hilfsmittel«, dále odst. II, 4, pol. 82 honorářové sazby příl. 5), a že by k nim byl udělen předchozí souhlas pojišťovny (§ 1, odst. 1 g) sazebníku), dovolatel ani netvrdí.

Čís. 15572.

Zřízení přechodné překážky (lešení) při provedení přestavby stavebním úřadem schválené nezakládá podstatný zásah do služebnosti třetí osoby.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1936, Rv I 2396/36.)

Žalovaná se domáhala v exekučním návrhu ze dne 28. srpna 1935, došlém k exekučnímu soudu dne 30. srpna 1935, povolení exekuce podle § 355 ex. ř., poněvadž žalobci dne 26. srpna 1935 v odporu s uzavřeným soudním smírem postavili na chodníku před domovními vraty domu lešení, jímž prý znemožnili služebnost průjezdu a ztížili služebnost chůze příslušející žalované podle uvedeného soudního smíru. Exekuční soud vyhověl tomuto návrhu a exekuci povolil. Žalobě na nepřípustnost exekuce podané povinnými pr v ý s o u d vyhověl, o d v o l a c í s o u d ji zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Překážka v průjezdě trvala dne 26. srpna 1935 od 2. hod. odp. až do 4½. hod. odp., kdežto ostatní dobu onoho dne průjezd byl volný. Pro posouzení namítané nepřípustnosti exekuce jsou rozhodné toliko poměry v době, když podán byl exekuční návrh a nelze tudíž hleděti k okolnostem později snad nastalým (rozh. č. 2671 Sb. n. s.). Rozhodnutí sporu závisí jediné na otázce, zdali zřízení přechodné překážky při provedení přestavby stavebním úřadem schválené, trvající toliko 2½ hodiny, zakládá podstatný zásah do služebnosti příslušející žalované, a zda tudíž znamená již porušení povinnosti žalobců k trpění jejího výkonu. Odvolací soud odpověděl neprávem kladně na tuto otázku. Z § 484 obč. zák. plyne, že služebnosti nesmějí býti rozšiřovány, nýbrž spíše, pokud to jejich povaha a účel jejich zřízení dovoluje, musejí býti zúžo-